Lietas arhīva Nr. 1A-0217-20/44
ECLI:LV:RVPT:2020:0515.1A30072419.2.S

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Rīgā 2020. gada 15. maijā

Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas tiesnese J.Peinberga rakstveida procesā izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu /pers. A/ sūdzībā par Rīgas pašvaldības policijas 2019. gada 27. novembra lēmumu Nr.RPP-19-3664-ls.

Aprakstošā daļa

[1] 2019. gada 14. oktobrī plkst.23.47 /adrese/, Rīgas pašvaldības policijas Vidzemes pārvaldes inspektors Igors Agapovs (turpmāk – Amatpersona) konstatēja, ka transportlīdzeklis /TL marka/ ar valsts reģistrācijas numuru /reģistrācijas numurs/ (turpmāk – Transportlīdzeklis) novietots stāvēšanai /adrese/, ārpus ceļa, ārpus ceļa nomales, neievērojot Ceļu satiksmes noteikumu 114. punkta prasības. Pārkāpums kvalificēts pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – Latvijas APK) 149.[10] panta devītās daļas.

Ņemot vērā norādīto, 2019. gada 14. oktobrī Amatpersona pieņēma administratīvā pārkāpuma protokolu-lēmumu Nr.513431771 (turpmāk – protokols-lēmums), ar kuru Transportlīdzekļa īpašniekam (valdītājam), pamatojoties uz Ministru kabineta 2015. gada 2. jūnija noteikumu Nr.279 "Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk – CSN) 114. punktu, Ceļu satiksmes likuma (turpmāk – CSL) 43.[2] pantu, Latvijas APK 149.[10] panta devīto daļu, uzlika naudas sodu 30 *euro* apmērā.

Par protokolu-lēmumu /pers. A/ iesniedza sūdzību Rīgas pašvaldības policijā, lūdzot to atcelt.

[2] Ar Rīgas pašvaldības policijas 2019. gada 27. novembra lēmumu Nr.RPP-19-3664-ls (turpmāk – Lēmums) sūdzība noraidīta un protokols-lēmums atstāts negrozīts.

[2.1] Lēmumā norādīts, ka CSN 114. punkts nosaka, ka transportlīdzekļu apstāšanās un stāvēšana atļauta ceļa labajā pusē iespējami vairāk pa labi uz nomales, bet, ja tās nav, - brauktuves malā vietās, kur ir iespējams piebraukt, nepārkāpjot šo noteikumu prasības. Ja brauktuves malā ir izveidoti šim nolūkam paredzēti paplašinājumi, transportlīdzekļu apstāšanās un stāvēšana atļauta šajos paplašinājumos.

Iestāde konstatējusi, ka ar protokolu-lēmumu Transportlīdzekļa īpašniekam (valdītājam), pamatojoties uz CSL 43. pantu, Latvijas APK 214.[1] pantu un Rīgas pašvaldības policijas 2016. gada 30. jūnija iekšējiem noteikumiem Nr.5-nts "Par amatpersonu tiesībām izskatīt administratīvo pārkāpumu lietas un pieņemt lēmumus par Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 214.[1] panta pirmajā daļā minētajiem pārkāpumiem", uzlikts naudas sods 30 *euro* apmērā.

Pašvaldības policijas darbinieki notikuma vietā ierādās pēc 2019. gada 14. oktobrī plkst.21.18 ar Rīgas pašvaldības policijas mobilās lietotnes starpniecību saņemtas sūdzības par to, ka /adrese/, vairāki transportlīdzekļi novietoti stāvēšanai, neievērojot CSN prasības.

Iestāde, atsaucoties uz CSN 2.27. apakšpunktu un 57. punktu, kā arī uz Administratīvās apgabaltiesas 2013. gada 14. marta spriedumu lietā Nr.A420562210, Lēmumā atzina, ka transportlīdzekļa novietošana stāvēšanai, kas seko automašīnas apturēšanai, ir atzīstama par ceļu satiksmes manevru. Ņemot vērā minēto, iestāde secināja, ka Transportlīdzekļa vadītājs, novietojot Transportlīdzekli stāvēšanai protokolā- lēmumā norādītajā vietā, bija ceļu satiksmes dalībnieks. Līdz ar to Transportlīdzekļa vadītājs, sākotnēji braucot pa ceļu un vēlāk ar Transportlīdzekli nobraucot no ceļa, kur novietoja Transportlīdzekli stāvēšanai, piedalījās ceļu satiksmē, un viņam bija pienākums ievērot atbilstošās CSN normas.

Konkrētajā gadījumā protokolā-lēmumā norādītajā vietā brauktuvei nav speciāli izbūvētas nomales.

Iestāde Lēmumā atsaucās uz CSN 141. punktu un 144. punktu, secinot, ka no administratīvā pārkāpuma lietā esošajiem materiāliem – protokola-lēmuma un fotoattēliem, konstatējams, ka daudzdzīvokļu nama pagalmā Transportlīdzeklis ar diviem sāna riteņiem novietots stāvēšanai ārpus ceļa vietā, kura nav uzskatāma ne par ceļa nomali, ne arī par brauktuves paplašinājumu.

Konstatēts, ka transportlīdzekļu novietošana stāvēšanai protokolā-lēmumā norādītajā vietā nav regulēta ar CSN zīmi vai ceļa apzīmējumu, kas atļautu novietot stāvēšanai Transportlīdzekli, neievērojot CSN 114. punktā noteiktās prasības, proti, šajā vietā nav izvietota CSN 537. ceļa zīme "Stāvvieta" vai kāda cita ceļa zīme.

[3] Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesā 2019. gada 19. decembrī saņemta /pers. A/ sūdzība par Lēmumu, kurā sūdzības iesniedzējs lūdz to atcelt.

Sūdzībā norādīts, ka Transportlīdzeklis bija daļēji novietots uz brauktuves malā izvietotā paplašinājuma, turklāt tas netraucēja ne gājēju pārvietošanos, ne arī citu transportlīdzekļu braukšanu. Apskatot šo vietu dabā, Amatpersonai bija visas iespējas konstatēt, ka Lēmumā norādītajā vietā ir izvietots paplašinājums, t.i. speciāli izbūvēta nomale. Norāda, ka brauktuves malā izvietotais paplašinājums ir privātpersonām piederoša zeme, kas ir sūdzības iesniedzēja ģimenes kopīpašumā. Līdz ar to ir uzskatāms, ka sūdzības iesniedzējam ir tiesības brīvi lietot savā īpašumā esošo nekustamo īpašumu, tajā skaitā, izmantojot to arī Transportlīdzekļa novietošanai.

Sūdzības iesniedzējs norāda, ka protokolā-lēmumā kļūdaini norādīta administratīvā pārkāpuma izdarīšanas vieta – /adrese/, nevis pareizā adrese – /adrese/, kas sūdzības iesniedzēja ieskatā ir uzskatāms par būtisku procesuālo pārkāpumu.

Norādīts, ka protokolā-lēmumā cita starpā norādīts pārkāpuma konstatēšanas laiks – plkst.23.47. Gandrīz tajā pašā laikā ar 4 minūšu intervālu – plkst.23.51, sastādīts vēl viens administratīvā pārkāpuma protokols, ar kuru par analoģisku administratīvo pārkāpumu uzlikts naudas sods 30 *euro* apmērā /pers. E/. Šis fakts norāda, ka Amatpersonai nebija laika un iespēju savlaicīgi, vispusīgi, pilnīgi un objektīvi noskaidrot konkrētās administratīvā pārkāpuma lietas apstākļus objektīva un pamatota soda par administratīvo pārkāpumu piemērošanai. Iepriekšminētais sūdzības iesniedzēja ieskatā ir uzskatāms par būtisku Latvijas APK 237. pantā paredzētā regulējuma pārkāpumu.

[4] Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesā 2020. gada 16. aprīlī tiesā saņemti iestādes paskaidrojumi, kuros iestāde lūdz noraidīt sūdzību.

[5] Tā kā lietas dalībnieki nav lūguši lietas izskatīšanu tiesas sēdē, kā arī tiesa neuzskatīja par nepieciešamu lietu iztiesāt tiesas sēdē, pamatojoties uz Latvijas APK 289.[6] panta pirmo daļu, tiesa lietu izskata rakstveida procesā.

Motīvu daļa

[6] Pārbaudījusi un novērtējusi administratīvā pārkāpuma lietas materiālus, pārsūdzētā lēmuma tiesiskumu un pamatotību kopsakarā ar sūdzībā ietvertajiem argumentiem, tiesa atzīst, ka lēmums atstājams negrozīts, bet sūdzība nav pamatota un ir noraidāma.

[7] Latvijas APK 289.[12] panta otrā daļa noteic, ka rajona (pilsētas) tiesa, izskatot sūdzību vai protestu administratīvā pārkāpuma lietā, taisa vienu no šādiem spriedumiem: 1) atstāj lēmumu negrozītu, bet sūdzību vai protestu noraida; 2) atceļ lēmumu un izbeidz lietu; 3) atceļ lēmumu un taisa spriedumu, ar kuru konstatē personas vainu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, un uzliek sodu; 4) groza soda mēru ietvaros, kas paredzēti normatīvajā aktā par atbildību par administratīvo pārkāpumu.

[8] Latvijas APK 289.[13] panta trešā daļa noteic, ka, ja tiesnesis, izskatot sūdzību, atzīst, ka iestādes lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, viņš par sūdzību pieņemtā nolēmuma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas iestādes nolēmuma motivācijai. Šādā gadījumā izvērstāks argumentu izklāsts nav nepieciešams.

Tiesa pievienojas iestādes lēmumā ietvertajam faktisko un tiesisko apstākļu konstatējumam un atzīst, ka ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams.

Tiesa atbilstoši Latvijas APK 289.[13] panta trešās daļas regulējumam atzīst, ka iestādes lēmumā ietvertais pamatojums un pierādījumu analīze attiecībā uz administratīvā pārkāpuma (tā sastāvu) pastāvēšanu un sūdzības iesniedzēja vainu šī administratīvā pārkāpuma izdarīšanā konkrētā lietā ir pareizs un pietiekams. Līdz ar to tiesai nav nepieciešams to pārvērtēt un vēlreiz analizēt.

[9] Saskaņā ar Latvijas APK 272. pantu institūcijai (amatpersonai), izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, jānoskaidro, vai ir izdarīts administratīvais pārkāpums, vai attiecīgā persona ir vainīga tā izdarīšanā, vai šo personu var saukt pie administratīvās atbildības, vai ir atbildību mīkstinoši un pastiprinoši apstākļi, vai ir nodarīts mantisks zaudējums, kā arī jānoskaidro citi apstākļi, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

No lietā esošajiem dokumentiem, tiesa konstatē, ka Amatpersona 2019. gada 14. oktobrī sūdzības iesniedzējam sastādījusi protokolu-lēmumu par CSN 114. punkta prasību neievērošanu, t.i., par to, ka 2019. gada 14. oktobrī plkst.23.47 /adrese/ Transportlīdzeklis novietots ārpus ceļa, ārpus ceļa nomales. Par minēto pārkāpumu atbildība paredzēta Latvijas APK 149.[10] panta devītajā daļā. Sūdzības iesniedzējam uzlikts naudas sods 30 *euro* apmērā.

Atbilstoši CSN 114. punktam transportlīdzekļu apstāšanās un stāvēšana atļauta ceļa labajā pusē iespējami vairāk pa labi uz nomales, bet, ja tās nav, - brauktuves malā vietās, kur ir iespējams piebraukt, nepārkāpjot šo noteikumu prasības. Ja brauktuves malā ir izveidoti šim nolūkam paredzēti paplašinājumi, transportlīdzekļu apstāšanās un stāvēšana atļauta šajos paplašinājumos.

Latvijas APK 149.[10] panta devītā daļa noteic, ka par citu šajā kodeksā neminētu apstāšanās vai stāvēšanas noteikumu pārkāpšanu, uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam 30 *euro* apmērā. Tādējādi tiesa konstatē, ka, lai iestātos Latvijas APK 149.[10] panta devītajā daļā paredzētā atbildība, nepieciešams konstatēt, ka transportlīdzeklis ir novietots stāvēšanai ārpus ceļa.

[10] Lietā nav strīda par to, ka protokolā-lēmumā norādītajā vietā un laikā sūdzības iesniedzējs bija novietojis stāvēšanai Transportlīdzekli, nepastāv strīds arī par to, ka uz Transportlīdzekli attiecas dzīvojamās zonās paredzētais stāvēšanas režīms, kā arī par to, ka apstāšanās un stāvēšana konkrētajā vietā netiek regulēta ar ceļa zīmēm. Lietā pastāv strīds par to, vai Transportlīdzekļa vadītājs ir pārkāpis CSN 114. punkta prasības.

[11] Saskaņā ar Latvijas APK 289.[6] panta piekto un sesto daļu, izskatot sūdzību administratīvā pārkāpuma lietā, tiesa tieši pārbauda pierādījumus lietā un tiesa nav tiesīga pēc savas iniciatīvas iegūt pierādījums un tos pārbaudīt tiesas sēdē.

Latvijas APK 243. panta pirmā daļa paredz, ka pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuras Latvijas APK paredzētajā kārtībā iegūtas un noteiktā procesuālajā formā nostiprinātas ziņas par faktiem, kurus administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas savas kompetences ietvaros izmanto, lai pierādītu administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību un noskaidrotu citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izspriešanā.

Latvijas APK 243. panta piektā daļa paredz, kā pierādījumus var izmantot tikai ticamas, attiecināmas un pieļaujamas ziņas par faktiem. No minētā panta astotās daļas izriet, ka iegūtie fakti vai ziņas jāvērtē kopumā un savstarpējā sakarībā.

[11.1] Iepazīstoties ar iestādes Lēmumu un pierādījumiem, kas pievienoti administratīvās lietas materiāliem, tiesa konstatē, ka iestādes Lēmums pamatots ar fotoattēliem un protokolu-lēmumu.

No protokola-lēmuma redzams, ka pārkāpuma būtība ir transportlīdzekļa novietošana stāvēšanai ārpus ceļa un ceļa nomales, atbilstoši Latvijas APK 149.[10] panta devītās daļas dispozīcijai.

Tiesai nav pamata apšaubīt administratīvā pārkāpuma protokolā – lēmumā fiksētās ziņas par faktiem, jo administratīvā pārkāpuma lietā nav konstatēti tādi apstākļi, kas norādītu par administratīvā pārkāpuma protokolā iekļauto ziņu nepatiesumu vai protokola neatbilstību patiesajiem lietas apstākļiem.

Judikatūrā ir norādīts, ka administratīvā pārkāpuma protokols ir dokuments, kurā kompetenta amatpersona rakstveidā fiksē kādas personas prettiesiskas darbības, par kurām paredzēta administratīvā atbildība. Šis dokuments kā sākotnēja apsūdzība ir pamats turpmākai lietvedībai administratīvā pārkāpuma lietā (*Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamenta 2007. gada 25. aprīļa lēmums lietā Nr.SKA157/2007*).

Tiesa atzīst, ka no pievienotajām fotofiksācijām (lietas 35.-37. lapas) nepārprotami konstatējams Lēmumā norādītais, proti, ka transportlīdzeklis ar diviem sāna riteņiem novietots stāvēšanai ārpus ceļa, vietā, kura nav uzskatāma ne par ceļa nomali, ne arī par brauktuves paplašinājumu.

[11.2] Ceļu satiksmes likuma 1. panta pirmās daļas 3. punktu ceļš ir jebkura satiksmei izbūvēta teritorija (autoceļš, iela, prospekts, šķērsiela un tamlīdzīgas teritorijas visā platumā, ieskaitot brauktuvi, ietves, nomales, sadalošās joslas un saliņas). Savukārt CSN 2.8. apakšpunktā ir noteikts, ka brauktuve ir ceļa daļa, kas paredzēta transportlīdzekļu braukšanai. Ceļam var būt vairākas brauktuves, kuras norobežotas ar sadalošajām joslām vai barjerām.

Tādējādi transportlīdzekli var novietot stāvēšanai ceļa robežās vai brauktuves malā, nevis ārpus ceļa vai brauktuves malas.

Tiesas ieskatā sūdzības iesniedzēja apgalvojums, ka laukums, kur tika novietots Transportlīdzeklis, sastāv no smilšu uzbēruma, tam pa virsu ir uzklātas flīzes, nav pamatots un nemaina CSN prasību piemērošanu dzīvojamās mājas pagalmā.

[11.3] Gan CSL, gan CSN ir ārējie normatīvie akti, kuros ietvertais tiesiskais regulējums ir saistošs privātpersonām. CSL 19. panta pirmā daļā paredz, ka ceļu satiksmes dalībniekiem ir jāizpilda šā likuma, CSN un citu normatīvo aktu prasības, kas nosaka ceļu satiksmes dalībnieku pienākumus. Šī panta ceturtā daļa nosaka, ja vien administratīvā pārkāpuma lietvedībā netiek pierādīts pretējais, bez papildu procesuālo darbību veikšanas par pierādījumu uzskatāmas ziņas par faktiem, kuras administratīvā pārkāpuma konstatēšanas brīdī administratīvā pārkāpuma protokolā fiksējusi amatpersona.

Saskaņā ar CSL 43. pantu, lai garantētu ceļu satiksmes drošību un aizsargātu cilvēku dzīvību, veselību un mantu, par ceļu satiksmes drošību reglamentējošo normatīvo aktu pārkāpšanu personas saucamas pie administratīvās atbildības.

Tiesa atzīst, ka apstāšanās un stāvēšanas noteikumu pārkāpšanas konstatēšana un vainīgo personu obligāta sodīšana ir nepieciešama, lai nodrošinātu kārtību ceļu satiksmē un vienveidīgu tiesību normu piemērošanu, lietās, kurās personām tiek noteikta administratīvā atbildība par apstāšanās

un stāvēšanas noteikumu pārkāpšanu. Pašreizējais tiesiskais regulējums, uzliek par pienākumu sodīt visas personas, kas ir izdarījušas minēto pārkāpumu, lai panāktu vienlīdzīgu attieksmi pret visām personām un taisnīguma ievērošanu, piemērojot administratīvos sodus.

Tiesa atzīst, ka situācijā, kad transportlīdzekļa vadītājs nolēmis novietot transportlīdzekli stāvēšanai konkrētā vietā, vadītājam vispirms ir jāpārliecinās par ceļu satiksmes režīmu konkrētajā vietā [..] jebkuram transportlīdzekļa vadītājam novietojot stāvēšanai savu transportlīdzekli, neatkarīgi no savas rīcības motīviem, ir pienākums pārliecināties par transportlīdzekļa stāvēšanas režīmu konkrētajā ceļa posmā. (*sk. Administratīvās apgabaltiesas 2013. gada 12. septembra spriedumu Nr. 142183311*).

Ņemot vērā minēto, tiesa atzīst par pamatotu Lēmumā konstatēto, ka Transportlīdzeklis protokolā-lēmumā norādītajā vietā un laikā ar diviem sāna riteņiem novietots stāvēšanai ārpus ceļa, vietā, kura nav uzskatāma ne par ceļa nomali, ne arī par brauktuves paplašinājumu.

Tiesa arī uzskata par pamatotu iestādes paskaidrojumos norādīto, ka vieta, kur Lēmumā norādītajā vietā un laikā stāvēšanai novietots Transportlīdzeklis, nav paredzēta, lai pa to pārvietotos ar transportlīdzekļiem, tostarp, transportlīdzekļu novietošanai stāvēšanai.

[11.4] Sūdzības iesniedzējs norāda, ka protokolā-lēmumā kļūdaini norādīta administratīvā pārkāpuma izdarīšanas vieta, kas sūdzības iesniedzēja ieskatā ir uzskatāms par būtisku procesuālo pārkāpumu.

Tiesa secina, ka no lietas materiāliem pievienotajām fotofiksācijām (lietas 35.-37. lapas) redzams, ka sūdzības iesniedzējs Transportlīdzekli ir novietojis stāvēšanai tuvumā vairākām ēkām, tostarp ēkai /adrese/. Tiesa par pamatotu atzīst iestādes lēmumā norādīto, ka Amatpersona, nosakot administratīvā pārkāpuma konstatēšanas adresi, vadās pēc tuvākās vizuāli nosakāmās adreses, no kā izriet, ka Amatpersona pareizi noteikusi pārkāpuma izdarīšanas adresi, līdz ar ko sūdzības iesniedzēja arguments atzīstams par nepamatotu.

Tiesas ieskatā tas, ka sūdzības iesniedzēja un iestādes viedoklis atšķiras par tuvāko vizuāli nosakāmo adresi attiecībā pret Transportlīdzekļa faktisko atrašanās vietu, nemaina faktu, ka ar Transportlīdzekli protokolā-lēmumā norādītajā vietā tika izdarīts administratīvais pārkāpums, par ko atbildība paredzēta Latvijas APK 149.^{10} panta devītajā daļā.

[11.5] Sūdzības iesniedzējs norāda, ka gandrīz tajā pašā laikā ar četru minūšu intervālu ir sastādīts nākošais administratīvā pārkāpuma protokols-lēmums.

Tiesas ieskatā nav būtiskas nozīmes tam, cik gadījumos ir sastādīti administratīvo pārkāpumu protokoli par CSN prasību neievērošanu, un vai par tiem ir piemērots sods, jo administratīvā atbildība ir individuāla atbildība, un šīs lietas ietvaros netiek vērtētas citu transportlīdzekļu vadītāju darbības, bet tikai konkrētais administratīvais pārkāpums.

[11.6] Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka Transportlīdzeklis netraucēja ne gājēju pārvietošanos, ne arī citu transportlīdzekļu braukšanu.

Saskaņā ar tiesu praksē atzīto, dzīvojamā zonā, kā arī daudzdzīvokļu namu pagalmos attiecībā uz transportlīdzekļu apstāšanos un stāvēšanu darbojas gan CSN 11. nodaļā noteiktās prasības, gan papildus arī šo noteikumu 13. nodaļas noteiktās prasības (*sk. Administratīvās apgabaltiesas 2012. gada 8. oktobra spriedums lietā Nr. A420533210, Rīgas apgabaltiesas 2016. gada 30. maija spriedums lieta Nr. 130088615*). CSN 141. punkts neparedz izņēmumu no minēto noteikumu 11. nodaļā, tostarp 121.4. apakšpunktā noteiktās kārtības, bet gan paredz papildus prasības, kas transportlīdzekļa vadītājam jāievēro, novietojot transportlīdzekli stāvēšanai dzīvojamā zonā.

CSN nodaļas "Ceļu satiksme dzīvojamās zonās" mērķis ir radīt dzīvojamās zonām atbilstošu vidi, nosakot papildus regulējumu, lai nodrošinātu netraucē gājēju pārvietošanai vai citu transportlīdzekļu braukšanu. Tas, ka transportlīdzekļa vadītājiem ar to samazinās ērtības savu transportlīdzekļu novietošanai, nav pretrunā ar ceļu satiksmes tiesisko regulējumu (*sk. Augstākas tiesas 2007. gada 31. janvāra spriedumu lietā Nr. SKA72/2007*).

Tiesa norāda, ka apgabaltiesa līdzīgā lietā norādījusi, ka likumdevējs nevar konkretizēt visas situācijas, kādas varētu rasties sakarā ar transportlīdzekļu novietošanu. Tas nenozīmē, ka transportlīdzeklis drīkstētu stāvēt jebkur, kur tas netraucētu gājēju pārvietošanos vai transportlīdzekļu braukšanu. Tādā gadījumā transportlīdzekļus drīkstētu novietot arī puķu dobēs, spēļu laukumos u.tml. vietās, jo tas netraucētu pārvietoties gājējiem un citiem transportlīdzekļiem (*sk. Kurzemes apgabaltiesas 2016. gada 27. janvāra spriedumu lietā Nr. 134008015*).

Tiesa secina, ka likumdevējs nevar konkretizēt visas situācijas, kādas varētu rasties sakarā ar transportlīdzekļu novietošanu. Tas, ka normatīvajos aktos *expressis verbis* nav ierakstīts, ka transportlīdzekli nedrīkst novietot apstādījumos vai citās vietās, nenozīmē, ka transportlīdzeklis drīkstētu stāvēt jebkur, kur, vadītāja ieskatā, transportlīdzeklis netraucē gājēju pārvietošanos vai transportlīdzekļu braukšanu.

[11.7] Sūdzības iesniedzējs norāda, ka brauktuves malā izvietotais paplašinājums ir privātpersonām piederošā zeme, kas ir sūdzības iesniedzēja ģimenes kopīpašumā un tādēļ sūdzības iesniedzējam ir tiesības brīvi lietot savā īpašumā esošo nekustamo īpašumu, tajā skaitā, izmantojot to arī Transportlīdzekļa novietošanai.

Tiesa izskaidro, ka ceļu satiksmes regulējuma publiski tiesiskais raksturs nozīmē, ka ceļu satiksmi regulējošo tiesību normu saistošais spēks nav atkarīgs no teritorijas, kurā noris satiksme, tiesiskā statusa un privātpersonas noteikts ceļu satiksmes regulējums administratīvā pārkāpuma vietā nevar būt saistošs citiem ceļu satiksmes dalībniekiem. Minētās tiesību normas darbojas visā Latvijas teritorijā, neatkarīgi no īpašuma veida vai mājas apsaimniekotāju, kopīpašnieku savstarpējas vienošanās. Ja persona vada transportlīdzekli, tā pakļaujas CSL un CSN prasībām un policijas jurisdikcijai, ja tiek pārkāpti noteikumi, nevis mājas iedzīvotāju vai daudzdzīvokļu mājas kopīpašnieku prasībām vai norādījumiem, kā pareizi būtu jāpiedalās ceļu satiksmē.

Tiesa atzīst par pamatotu iestādes atsauci uz Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu kolēģijas 2017. gada 24. jūlija spriedumu lietā Nr.1A31001117, kurā Rīgas apgabaltiesa ir atzinusi, ka apstāklis, ka automašīna atrodas privātā teritorijā nevar būt par pamatu uzskatam, ka uz to neattiecas CSN.

Tāpat arī pamatoti iestāde atsaukusies uz Augstākās tiesas Senāta judikatūru, kur atzīts, ka, ja teritorija ir privātīpašums, tas automātiski nenozīmē, ka tā nevar tikt pakļauta publisko tiesību regulējumam. Situācijas un līdz ar to tiesiskās sekas var būt atšķirīgas, ja teritorija tiek izmantota tikai paša īpašnieka vajadzībām, kas lielākā mērā īpašniekam ļauj zemes gabalu izmantot pēc saviem ieskatiem, taču citas sekas var iestāties situācijā, ja, lai arī zemes gabals ir privātīpašums, tas atbilstoši izvietojumam vai atļautajam lietojumam veido attiecīgās apdzīvotās vietas vidi un tādējādi lielākā mērā var tikt pakļauts publiski noteiktai kārtībai (*skat. Augstākās tiesas Senāta 2008. gada 6. novembra. sprieduma lietā Nr.SKA-479/2008 7. punktu*).

Līdz ar to, kaut arī īpašumtiesības noteic īpašniekiem brīvi lietot un pārvaldīt savu īpašumu, tomēr šīs tiesības mijiedarbojas arī ar publiskām tiesībām, un īpašumtiesības neaprobežo Ceļu satiksmes likuma, Ceļu satiksmes noteikumu un citu ceļu satiksmi regulējošo normatīvo aktu prasības, un šīs tiesību normas attiecas uz visiem ceļiem un vietām, kur ir iespēja transportlīdzekļu un ceļu satiksmes dalībnieku kustība (*sk. Administratīvās apgabaltiesas 2013. gada 14. marta spriedumu lietā Nr. A420619910*).

Ņemot vērā minēto, tiesa pievienojas Lēmumā secinātajam, ka apstāklis, ka Transportlīdzeklis atradās uz privātas zemes, nekādā veidā neietekmē CSL un CSN piemērojamību šajā teritorijā, un tādējādi neietekmē lietā konstatētā administratīvā pārkāpuma esību.

Tiesa norāda, ka problēma transportlīdzekļu novietošanai lielpilsētas māju pagalmos ir pamats risināt jautājumu par autostāvvietu ierīkošanu vai ceļu satiksmes savādāku organizēšanu pagalmā (lūdzot to izvērtēt attiecīgām institūcijām), bet pats par sevi nevar būt par pamatu normatīvajos aktos noteikto prasību neievērošanai.

[12] Latvijas APK 22. pants paredz, ka administratīvais sods ir atbildības līdzeklis un tiek piemērots, lai personu, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, audzinātu likumu ievērošanas un sadzīves noteikumu cieņīšanas garā, kā arī lai tiklab tiesību pārkāpējs, kā arī citas personas neizdarītu jaunus pārkāpumus. Ņemot vērā Latvijas APK 22. pantā noteikto soda mērķi, tiesa atzīst, ka sūdzības iesniedzējam sods piemērots pamatoti, jo nepastāv

šaubas par administratīvā pārkāpuma izdarīšanas faktu.

Saskaņā ar Latvijas APK 32. panta pirmo daļu sodu par administratīvo pārkāpumu uzliek ietvaros, ko nosaka normatīvais akts, kurā paredzēta atbildība par izdarīto pārkāpumu, stingrā saskaņā ar šo kodeksu un citiem aktiem par administratīvajiem pārkāpumiem.

No lietas materiāliem redzams, ka sūdzības iesniedzējam piemērots Latvijas APK 149.[10] panta devītās daļas sankcijā paredzētais sods – 30 *euro* apmērā, kas ir vienīgais par attiecīgo pārkāpumu piemērojamais sods, ko paredzējis likumdevējs.

Līdz ar to sods sūdzības iesniedzējam ir piemērots normatīvā akta, kas paredz atbildību par administratīvo pārkāpumu, ietvaros un papildus lietderības apsvērumus par soda apmēru nav nepieciešams izdarīt.

[13] Ņemot vērā minēto, tiesas ieskatā lietā ir pietiekami, ticami, objektīvi un pārliecinoši pierādījumi, kas pierāda sūdzības iesniedzēja vainu izdarītajā administratīvajā pārkāpumā, kas paredzēta Latvijas APK 149.[10] panta devītajā daļā, par ko sūdzības iesniedzējam pamatoti piemērots naudas sods 30 *euro* apmērā, kas ir atbilstošs izdarītajam pārkāpumam.

Tādējādi ar lietā gūtajiem pierādījumiem ir pierādīta administratīvā pārkāpuma esība un konstatējams, ka pārkāpuma brīdī sūdzības iesniedzējam nepastāvēja tādi šķēršļi (izņēmuma apstākļi), kas būtu lieguši izpildīt CSN prasības, tostarp izvēlēties citu, ceļu satiksmi reglamentējošām normām atbilstošu transportlīdzekļa stāvēšanas vietu.

Tiesa nekonstatē, ka Iestāde administratīvās lietas izskatīšanas procesā būtu pieļāvusi procesuālos pārkāpumus, kas būtu par pamatu pārsūdzētā lēmuma atcelšanai.

Pārbaudījusi lietas materiālus un izvērtējusi iestādes lēmuma pamatojumu kopsakarā ar sūdzības iesniedzēja sūdzībā ietvertiem argumentiem, tiesa atzīst, ka kopumā iestādes konstatētie faktiskie un tiesiskie apstākļi, uz tiem balstītie secinājumi, ir pareizi.

Pastāvot šādiem apstākļiem, tiesa nekonstatē likumīgu pamatu atcelt pārsūdzēto iestādes Lēmumu par sūdzības iesniedzēja sodīšanu par administratīvā pārkāpuma izdarīšanu, kas paredzēts Latvijas APK 149.[10] panta devītajā daļā, un tādēļ atbilstoši Latvijas APK 289.[12] panta otrās daļas regulējumam lēmums ir atstājams negrozīts, bet sūdzība noraidāma.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Latvijas APK 289.[7] pantu, 289.[12] panta otrās daļas 1. punktu, 289.[13] pantu, 289.[18] pantu, tiesa

nosprieda

atstāt negrozītu Rīgas pašvaldības policijas 2019. gada 27. novembra lēmumu Nr.RPP-19-3664-ls un /pers. A/ sūdzību noraidīt.

Spriedumu var pārsūdzēt Rīgas apgabaltiesā 10 (desmit) darba dienu laikā no sprieduma pieejamības dienas, apelācijas sūdzību iesniedzot Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesā, Jēzusbaznīcas ielā 6, Rīgā.

Sprieduma pieejamības diena 2020. gada 21. maijā.

Tiesnese J.Peinberga